

Asia: VN/18042/2023

## **Lausuntopyyntö työryhmämietinnöstä: Euroopan unionin valtiontukisääntöjen vastaisten tukien takaisinperintää koskevien sääntöjen täytäntöönpano**

### Ennakkokysymykset lausunnonantajille

#### **Arvioikaa esityksen vaikutuksia organisaationne näkökulmasta.**

Esityksessä vahvistetaan kansalliseen lainsäädäntöön voimassa olevan unionin oikeuden mukainen takaisinperintävelvoite. Tältä osin esitys ei merkittävästi lisää viranomaisen velvoitteita tukien hallinnointiin liittyen. Esityksellä on hallinnollista taakkaa lisääviä vaikutuksia erityisesti säädösten päivitystarpeen vuoksi.

Esityksellä voi olla myönteinen vaikutus tulevien tukien notifikaatioprosesseihin sen myötä, että Suomi voi osoittaa Eesti Pagar-tuomion velvoitteiden olevan kirjattu kansalliseen lainsäädäntöön kattavalla tavalla, mikä saattaa edesauttaa komission hyväksyntää tukiohjelmia arvioidessa.

Teoriassa ei voida poissulkea tilannetta, jossa valtiontukia koskevan oikeuskäytännön tarkentuessa ja kehittyessä aiemmin ei-valtiontukena myönnettyjä avustuksia jouduttaisiin jälkikäteen arvioimaan uudelleen valtiontukisääntöjen näkökulmasta. Näin on myös silloin, kun jäsenvaltion ja komission käsitys tuen ei-valtiontukiluonteesta on myöntöhetkellä ollut sama. Näissä tapauksissa riskinä on, että isotkin tukikokonaisuudet olisivat muutoksen myötä ilmoittamatonta tukea ja siten takaisinperinnän piirissä. Kuvatun kaltaisissa tilanteissa komissio on tähän asti ohjeistanut jäsenvaltioita siirtymäajan puitteissa saattamaan tukiohjelmat sääntöjen mukaisiksi, mutta ei ole käynnistänyt takaisinperintämenettelyä. Jatkossa tuesta tulisi takaisinperittävää viipymättä, eikä 10 § poikkeukset soveltuisi kuvattuun tilanteeseen. Näissä tapauksissa vaikutukset organisaatioon sekä tuensaajiin olisivat äkilliset ja merkittävät.

**Pyydämme eri ministeriöitä käymään läpi oman hallinnonalansa säädökset, joissa on viitattu voimassa olevaan lakiin 300/2001, ja ilmoittamaan näistä lausuntopalautteessa. Pyydämme tarkistamaan myös, miten lakiin 300/2001 on viitattu, ja ilmoittamaan tästä lausuntopalautteessa.**

MMM: säädökset, joissa mainittu lakiviittaus on, ovat:

- Laki metsätuhojen torjunnasta (1087/2013) 10 a §
- Laki metsätalouden määräaikaisesta kannustejärjestelmästä (71/2023) 51 §
- Eläintautilaki (76/2021) 86 §
- Kasvinterveyslaki (1110/2019) 34 §
- Valtioneuvoston asetus vesistön ja vesiympäristön käyttöä ja tilaa parantavien hankkeiden avustamisesta (714/2015) 2 b §
- Valtioneuvoston asetus biokaasulaitoksille kierrätyslannoitevalmisteiden tuotannon edistämiseen vuosina 2024–2026 myönnettävästä tuesta (81/2024)
- Valtioneuvoston asetus vesihuollon ja patojen turvallisuuden, toimintavarmuuden ja varautumisen hankkeisiin vuosina 2023–2035 myönnettävästä valtionavustuksesta (625/2023) 5 §
- Valtioneuvoston asetus yrityksille väliaikaisesti myönnettävistä kehittämisavustuksista vajaasti hyödynnettyjen kotimaisten kalojen käytön lisäämiseksi (202/2021) 5 §
- Koltta-asetus (133/1997) 1 §
- Valtioneuvoston asetus vesialan osaamisen kasvun ja kansainvälistymisen hankkeisiin vuosina 2022–2026 myönnettävästä valtionavustuksesta (1092/2021) 6 §
- Valtioneuvoston asetus hevoskasvatuksen ja hevosurheilun edistämiseen myönnettävistä avustuksista (976/2023) 6 §

## Muut huomiot.

MMM pitää lakia tarpeellisena. On hyvä ja looginen ratkaisu, että valtiontukiin liittyvistä menettelyistä säädetään TEM:n hallinnonalan laissa, koska TEM:lle muutoinkin kuuluu valtiontukiasioiden kansallista koordinoitua koskevat tehtävät eräitä maa- ja metsätalousministeriön hallinnonalan valtiontukia lukuunottamatta. Valtionavustuslain soveltamisala olisi kattanut vain avustukset, kun taas valtiontukea voidaan myöntää muussakin muodossa. Säädosvalmisteluohjeidenkin näkökulmasta on perusteltua, että valtiontukisääntöjen vastaisten tukien takaisinperintävelvoitteesta säädetään TEM:in yleislailla sen sijaan, että asiaa pyrittäisiin vaihtelevin tavoin ratkaisemaan erityislakien säännöksillä.

MMM:n mielestä HE-luonnoksessa on hyvin kuvattu valtiontukisääntöjä ja niihin liittyviä menettelyjä. Muutamassa kohtaa mainitaan julkiset yritykset (ainakin 2.2 luku sekä 2 ja 9 §:n perustelut). Julkisen yrityksen määritelmää ei kuitenkaan esitysluonnoksesta löydy. Yksi määritelmä löytyy eräitä yrityksiä koskevasta taloudellisen toiminnan avoimuus- ja tiedonantovelvollisuudesta annetun lain (19/2003) 2 §:stä ja se perustuu EU-lainsäädäntöön. Myös avoimen datan direktiivissä on julkisen yrityksen määritelmä (direktiivi 2019/1024). Olisi hyvä selventää, mitä julkisella yrityksellä tarkoitetaan.

MMM:n mielestä esityksen perusteluista olisi hyvä käydä ilmi se, että käytännössä SGEI-tuet ovat sekä SEUT 106 että 107 mukaisia tukia. SEUT 106 mukaisesti SGEI:tä tuottaviin yrityksiin sovelletaan kilpailusääntöjä siltä osin kuin ne eivät estä yrityksiä hoitamasta niille uskottuja erityistehtäviä. Tämä johtaa siihen, että SGEI-korvaus joko ei ole valtiontukea (jos Altmark-kriteerit täyttyvät, mikä on erittäin harvinaista) tai on valtiontukea (jos SEUT 107 ehdot täyttyvät, eli lähes aina).

Viranomainen, toimivaltainen viranomainen ja julkinen hallintotehtävä

Lakiluonnoksessa ei ole määritelty viranomaista. Tällä on merkitystä, koska lakiluonnoksen 4 §:ssä käytetään termejä viranomainen ja muu kuin viranomainen. Vaikuttaa siltä, että voimassa olevan lain 1 §:n määritelmä on suoraan siirretty lakiluonnokseen pohtimatta sitä, voisiko säännöstä selkeyttää. Lakiluonnoksen 4 §:n 1 momentti on:

Euroopan komission tekemä päätös tuen maksamisen keskeyttämisestä tai takaisinperimisestä on pantava Suomessa viipymättä täytäntöön. Täytäntöönpanon on velvollinen suorittamaan se viranomainen, joka on myöntänyt kyseisen tuen. Jos tuen on myöntänyt muu kuin viranomainen, täytäntöönpanon on velvollinen ryhtymään se viranomainen, joka yksin tai yhdessä muiden viranomaisten kanssa käyttää määräysvaltaa tuen myöntäneessä yhteisössä, jos asiasta ei ole erikseen säädetty. Jos Euroopan unionin valtiontukisääntöjen vastaisen tuen on myöntänyt muu kuin viranomainen, jonka suhteen viranomaisen määräysvaltaa ei ole, tuen määrää takaisinperittäväksi kyseisestä tukiohjelmasta tai yksittäisestä tuesta vastaava viranomainen. Jos komission päätöksen ja tämän momentin perusteella ei ole mahdollista yksilöidä toimivaltaista viranomaista, takaisinperinnän täytäntöönpanosta vastaa työ- ja elinkeinoministeriö.

MMM:n käsityksen mukaan lakiluonnoksen 4 §:ssä halutaan ratkaista ne tilanteet, joissa valtiontuen myöntää muu kuin viranomainen. Säädosvalmistelun näkökulmasta tällöin on usein kyse perustuslain 124 §:ssä tarkoitetusta julkisen hallintotehtävän hoitamisesta. Kyseisissä tilanteissa takaisinperintään liittyviä tehtäviä hoitaa viranomainen, koska asia katsotaan merkittävän julkisen vallan käyttöä sisältäväksi tehtäväksi. Asiasta on tällöin laintasoista sääntelyä, koska julkisesta hallintotehtävästä on pitänyt säätää lailla. MMM:n mielestä loogista olisi, että se viranomainen, joka muutoinkin hoitaa lain nojalla valtiontuen takaisinperintää koskevat asiat, tekisi myös lakiluonnoksessa tarkoitetut takaisinperintäpäätökset. MMM:n käsityksen mukaan näitä esimerkkejä ei liene kovin paljon ja MMM pitääkin perusteltuna, että jatkovalmistelussa esitysluonnosta täydennetään tällaisin tiedoin. MMM:n hallinnonalalta (MMM:n osalta) voidaan mainita Suomen metsäkeskuksen myöntämät valtiontuet metsätalouden kannustejärjestelmästä annetun lain (71/2023) ja riistavahinkolain (105/2009) nojalla. Tällöin takaisinperinnän hoitaa Ruokavirasto. Metsäkeskusorganisaatiosta säädetään Suomen metsäkeskuksesta annetussa laissa (418/2011).

MMM:n käsityksen mukaan voi olla tilanteita, joissa valtiontuen myöntää muu kuin viranomainen ja joissa valtiontuen myöntämisestä ei ole erityissäännöksiä. MMM kiinnittää huomiota, että HE:n perusteluista ei kuitenkaan löydy käytännön esimerkkejä tällaisista tilanteista. Esimerkkinä ei voida

käyttää sitä, miten Business Finland –osakeyhtiö myöntää tuen ja Innovaatorahoituskeskus huolehtii takaisinperinnästä, koska Innovaatorahoituskeskuksen velvoitteesta hoitaa yhtiön myöntämien tukien takaisinperintä säädetään lain tasolla. MMM:n mielestä HE:ssä pitäisi siis mainita esimerkki sellaisesta valtiontuesta, jossa sovellettaisiin määräysvaltasäännöstä, koska laintasoista säännöstä ei ole siitä, mikä taho on toimivaltainen takaisinperintäasioissa. Tällainen esimerkki voisi löytyä esimerkiksi kuntasektorilta.

MMM:n mielestä pitäisi olla selvää, että silloin, kun muun kuin viranomaisen myöntämän tuen takaisinperintää hoitaa lain nojalla tietty viranomainen, kyseisen viranomaisen tulisi hoitaa myös valtiontukisääntöjen vastaisesti myönnetyn tuen takaisinperintä. Sen vuoksi MMM esittää lakiluonnoksen 4 §:n 1 momenttia muutettavaksi seuraavasti:

Euroopan komission tekemä päätös tuen maksamisen keskeyttämisestä tai takaisinperimisestä on pantava Suomessa viipymättä täytäntöön. Täytäntöönpanon on velvollinen suorittamaan se viranomainen, joka on myöntänyt kyseisen tuen. Jos tuen on myöntänyt muu kuin viranomainen, täytäntöönpanoon on velvollinen ryhtymään se viranomainen, jonka tehtävänä lain mukaan muutoinkin on tuen takaisinperintä. Jos tuen on myöntänyt muu kuin viranomainen eikä toimivaltainen viranomainen käy lainsäädännöstä ilmi, [.....] Jos komission päätöksen ja tämän momentin perusteella ei ole mahdollista yksilöidä toimivaltaista viranomaista, takaisinperinnän täytäntöönpanosta vastaa työ- ja elinkeinoministeriö. [MMM:n ehdottama uusi muotoilu lihavoituna]

MMM pitää mahdollisena, että muu kuin viranomainen myöntäisi tuen, joka täyttäisi valtiontuen edellytykset tilanteessa, jossa ao. valtiontuesta ei ole erityissäännöksiä. Siinä tapauksessa sääntely kannattanee rakentaa ainakin määräysvaltaa koskevan sääntelyn varaan. MMM:lla ei ole ehdotusta, miten ao. säännös pitäisi muotoilla.

#### Viranomaisen määräysvalta yhteisöön

Eräiden valtion tukea koskevien Euroopan unionin säännösten soveltamisesta annetun lain 1 §:n säännöksessä säädetään toimivaltaisesta viranomaisesta valtiontuen takaisinperintäasiassa ja kytketään säännös viranomaisen tai viranomaisten määräysvaltaan yhteisössä. Tältä osin MMM kiinnittää huomiota siihen, ettei pykälästä käy ilmi, miten määräysvaltaa arvioidaan. Kirjanpitolain (1336/997) 5 §:ssä säädetään siitä, milloin kirjanpitovelvollisella on määräysvalta toisessa kirjanpitovelvollisessa tai siihen verrattavassa ulkomaisessa yrityksessä (kohdeyritys). Onko määräysvaltaa tarkoitus arvioida (joltain osin) kirjanpitolaissa tarkoitetulla tavalla? Entä olisiko lakiluonnoksen 4 §:n säännöksen kirjoittamisessa tarpeen ottaa huomioon edellä mainittu EU-lainsäädännössä tarkoitettu julkisen yrityksen määritelmä? Vaikuttaa siltä, että pykälään on sisällytetty julkisen yrityksen määritelmä, mutta suoraan pykäläkohtaisista perusteluista se ei käy ilmi ja sitä voi olla vaikea päätellä, jos ei tunne valtiontukiasioita. On hyvä, että 2 §:n perusteluissa on tarkasteltu valtiontuen käsitteeseen liittyviä termejä ”valtion varat” ja ”johtuu valtiosta”. MMM:n käsityksen mukaan lakiluonnosta on kuitenkin vaikea hahmottaa sen osalta, mitkä kaikki ns. julkisten yritysten toimet täyttävät mainitut kriteerit ”valtion varat” ja ”johtuu valtiosta”. Olisi hyvä, että EU-

oikeuskäytäntöä kuvattaisiin tältä osin tarkemmin erityisesti 4 §:n perusteluissa ja havainnollistettaisiin käytännön esimerkeillä. Jatkovalmistelussa voisi myös pohtia, saisiko sääntelystä säädösteknisesti selkeämpää sillä, että lain määritelmiin sisällytettäisiin julkisen yrityksen määritelmä.

MMM:n käsityksen mukaan määräysvalta voi kohdistua myös säätiöön eli muuhun kuin yhteisöön. Tämäkin tulisi jatkovalmistelussa ottaa huomioon.

Suhde muuhun lainsäädäntöön ja valtiosääntöoikeudelliset näkökohdat

Lakiluonnoksen 3 § koskee suhdetta muuhun lainsäädäntöön ja on kirjoitettu seuraavasti:

Sen estämättä, mitä muussa laissa säädetään, tämän lain 8, 10 ja 13 §:ä sovelletaan, kun kyse on Euroopan unionin valtiontukisääntöjen vastaisen tuen takaisinperinnästä.

MMM ymmärtää säännöksellä pyrityn siihen, ettei erityislaeissa säädettäisi valtiontukisääntöjen vastaisten tukien takaisinperinnästä. Tavoite sinänsä on hyväksyttävä, mutta valtiosääntöoikeudellisesti säännös on erikoinen, koska aina on mahdollista säätää lailla toisin. Lisäksi toisin säätämiseen voi – ainakin teoriassa – syntyä akuuttikin tarve, jos poliittisista syistä on tarpeen valmistella pikaisella aikataululla uutta tukiohjelmaa ja tiedossa on, että ao. tukiohjelman hyväksyminen edellyttäisi uutta sääntelyä uuden EU-oikeustapauksen johdosta. MMM:n käsityksen mukaan tarkoituksena ei ole voinut olla estää sellaiset uudet valtiontukien takaisinperintään liittyvät erityissäännökset, joilla pyritään varmistamaan, että sääntely on EU-oikeuden näkökulmasta ajantasainen. MMM toteaa, että ehdotetun kaltainen säännös johtaa erikoiseen ja tulkinnanvaraiseenkin tilanteeseen, koska esimerkiksi metsätalouden kannusjärjestelmästä annetussa laissa (71/2023) on jo takaisinperintävelvoitetta koskeva säännös, jonka komissio on hyväksynyt osana kyseistä tukiohjelmaa ja jonka siten voidaan perustellusti olettaa olevan EU-oikeuden mukainen. Kyseinen erityissäännös ei sisällä kuitenkaan korkoa koskevia säännöksiä, miltä osin luonnollisestikin noudatettaisiin ehdotettua lakia ao. erityislakia täydentävänä sääntelynä.

MMM korostaa, ettei oikeudellista estettä voi olla sille, että erityislaissakin säädetään valtiontukisääntöjen vastaisen tuen takaisinperintävelvoitteesta, jos kyseisen sääntelyn valtiontukisääntöjen mukaisuudesta olisi ensin varmistuttu. Tästä syystä perustellumpaa voisikin olla, että niistä lakiluonnoksista, joissa säädettäisiin toisin kuin lakiluonnoksen 8, 10 ja 13 §:ssä, velvoitettaisiin ao. ministeriötä pyytämään työ- ja elinkeinoministeriöltä lausunto ehdotuksen suhteesta EU:n valtiontukisääntöihin ja tekemään hallituksen esityksessä selkoa siitä, miten lausunto on esityksessä otettu huomioon. Tässä mielessä kyseessä voisi olla samantyyppinen menettely kuin lainsäädännön arviointineuvoston lausuntomenettelyssä. Lausuntopyyntömenettelyvelvoite ei voisi kuitenkaan koskea niitä säännöksiä, jotka liittyisivät yksinomaan maa- ja metsätalousministeriön koordinoimiin valtiontukiin. MMM:n ehdottaman lausuntomenettelyn tarkoituksena olisi siis varmistaa, ettei hallituksen esitys ole EU-oikeuden vastainen. Lausuntomenettelyä koskeva vaatimus

voitaisiin sisällyttää ao. säädösvalmisteluohjeisiin. MMM toteaa, että muukin kevyempi menettely voi tulla kyseeseen.

## Valtionavustuslain ja lakiluonnoksen sääntelyn ristiriitaisuus

HE-luonnoksen 2.6 luvussa tarkastellaan valtionavustuslakia. Kyseisessä luvussa kuvataan myös yleisellä tasolla valtionavustuslain 21 §:ää, joka koskee velvollisuutta valtionavustuksen takaisinperintään ja 22 §:ää, joka koskee valtionavustuksen harkinnanvaraista takaisinperintää. MMM toteaa, että valtionavustuslain 22 §:n 4 momentissa säädetään seuraavasti:

”Valtionapuviranomainen voi päätöksellään myös määrätä valtionavustuksen maksamisen lopetettavaksi sekä jo maksetun valtionavustuksen takaisin perittäväksi, jos Euroopan yhteisön lainsäädännössä sitä edellytetään.”

HE-luonnoksen mukaan tarkoituksena olisi muuttaa vain valtionavustuslain 21 §:ää eli velvollisuutta valtionavustuslain takaisinperintään. MMM toteaa, että nyt lausunnolla olevalla esityksellä pyritään ratkaisemaan nimenomaan sellaiset tilanteet, joissa maksatuksen keskeytys ja takaisinperintä tulee tehdä EU-lainsäädännön johdosta. MMM:n mielestä valtionavustuslain 22 §:ää tulisi tarkistaa siten, että säännöksestä kävisi ilmi, ettei se koske EU:n valtioneuvostojen vastaisen tuen takaisinperintää, koska muutoin valtionavustuslain sääntely johtaisi tilanteeseen, että yksi säännös sallisi harkinnan tällaisen tuen takaisinperintätapauksissa ja toinen säännös taas velvoittaisi tuen takaisinperintään. MMM katsoo, ettei valtionavustuslain 22 §:n 4 momenttia voi kumotakaan, koska kyseinen säännös koskee EU-säädöksiä laajemmin kuin vain EU:n valtioneuvostojen vastaisia. Lisäksi kansallisesti on valtionavustuksia, joihin sovelletaan valtionavustuslakia ja EU-säädöksiä, mutta ne eivät sisällä valtioneuvostoa. Sen vuoksi MMM esittää, että valtionavustuslain muuttamista koskevan lakiluonnoksen 22 §:n 4 momenttia tarkistettaisiin seuraavasti:

Valtionapuviranomainen voi päätöksellään myös määrätä valtionavustuksen maksamisen lopetettavaksi sekä jo maksetun valtionavustuksen takaisin perittäväksi, jos Euroopan yhteisön lainsäädännössä sitä edellytetään. Tässä momentissa säädetty ei kuitenkaan koske Euroopan unionin valtioneuvostojen vastaisesti myönnetyn tuen takaisinperintää. (lihavoituna MMM:n ehdottama uusi säännös)

## Huomioita HE:n perusteluihin

Hallituksen esityksen perusteluissa sivulla 6 todetaan seuraavasti: ”Myös maa- ja metsätalouden sekä kalastus- ja vesiviljelyn alalla on säädetty poikkeuksia valtioneuvostojen ennakoilmoitusvelvollisuudesta.” Tässä yhteydessä mainitaan ”komission asetus (EU) N:o 2472/2022 tiettyjen maa- ja metsätalouden ja maaseutu-alueiden tukimuotojen toteamisesta sisämarkkinoille soveltuviksi Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan mukaisesti (jäljempänä maa- ja metsätalouden ja maaseutualueiden ryhmäpoikkeusasetus)”. Tässä yhteydessä on syytä ottaa huomioon, että edellä mainittu ryhmäpoikkeus ei koske ainoastaan maa-

ja metsätaloutta vaan myös maaseutualueita. Kun puhutaan maaseutualueista, niin kyse maaseudun muiden toimialojen tuesta, ei maa- ja metsätaloudesta. Sen vuoksi edellä mainittu sivun 6 lause voitaisiin muuttaa seuraavasti:

Myös maa- ja metsätalousministeriön hallinnonalan eräiden toimialojen osalta on säädetty poikkeuksia valtiontukien ennakoilmoitusvelvollisuudesta.

Toinen vaihtoehto on kirjoittaa kyseinen lause siten, että siinä luetellaan kaikki ao. toimialat eli mainitaan myös maaseutualueiden tuet.

Sivulla 13 mainitaan aluekehitysrahat. Se on puhekielinen ilmaisu. ”Rahoilla” viitattaneen julkisiin varoihin. Tarkoitetaanko aluekehitysrahoilla EAKR-varoja?

Sivulla 12 mainitaan Euroopan investointipankkiryhmä ja sen jälkeen suluissa on maininta: ”sisältää Euroopan investointirahaston”. Tässä yhteydessä tulisi mainita suomenkielinen lyhenne EIP, joka mainitaan vasta sivulla 13. Jäljempänä sivulla 14 puhutaan myös EIB-ryhmästä eli käytetään englanninkielistä lyhennettä. HE-luonnoksen sivulla 14 on mainittu EIB-ryhmä (pitäisi olla suomeksi eli EIP-ryhmä) ja siinä yhteydessä on suluissa sanottu: eli Euroopan investointipankki ja Euroopan investointirahasto. Pitäisikö edellä sivulla 12 maininta asia samalla tavoin, jos Euroopan investointipankkiryhmä ei koostu pelkästään Euroopan investointirahastosta vaan mukana on myös Euroopan investointipankki, kuten sanottu sivulla 14? Luvuissa 2.7.1, 2.7.1.1 ja 2.7.1.2 käytetyt käsitteet olisi hyvä tarkistaa, jotta niistä puhuttaisiin johdonmukaisesti läpi perustelutekstin.

Sivulla 18 mainitaan maa- ja metsätalouden ryhmäpoikkeusasetus. Selvyyden vuoksi tulisi käyttää samaa asetuksesta nimeä, kuin mitä sanotaan sivulla 6. Sivun 6 mukaan tässä esityksessä asetuksesta käytetään termiä maa- ja metsätalousalan ja maaseutualueiden ryhmäpoikkeusasetus. Asetus kattaa maa- ja metsätalouden ulkopuolisilla toimialoilla myönnettäviä tukia myös. Mikäli perustelutekstissä viitataan komission tulostauluun, niin saattaa olla, että luvuissa on myös mukana maa- ja metsätalouden ulkopuolisia toimialoja koskevia tukia, jotka on myönnetty perustuen maa- ja metsätalousalan ja maaseutualueiden ryhmäpoikkeusasetukseen ja jotka on maaseutualueiden osalta ilmoitettu myös kansalliseen yritystukirekisteriin.

Hyytinen Matti  
Maa- ja metsätalousministeriö

Laukkanen Tuija  
Maa- ja metsätalousministeriö - Ohjaus- ja talousyksikkö